

[Aksel Larsen.]

alle omstændigheder, hvad der end sker, vil folketinget få en sådan beretning i 1959—60.

Hvad angår Østgrønland og Nordgrønland, gør den ærede ordfører sig skyldig i et par misforståelser. Han siger, at han tør ikke anfægte Grønlandsdepartementets skøn over forholdene og befolkningens modenhed, og spørger næsten forarget: Hvor tør det ærede medlem hr. Aksel Larsen gøre det? Ja, men det har jeg heller ikke gjort. Jeg har sagt, at jeg har mine tvivl, men jeg er ikke gået så vidt, at jeg har anfægtet noget; jeg har blot sagt, at man har været henvist til at bygge på oplysninger fra folk, hvis hidtidige virksomhed i mange retninger ikke begrundet synderlig stor tillid til dem vedrørende forholdet til den grønlandske befolkning. Og så har jeg rejst det spørgsmål, hvorvidt man med det samme bør indføre denne kriminallov over hele Grønland eller ej. Jeg er ikke så beroliget som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen; men jeg har jo ikke været medlem af udvalget, og jeg har heller ikke været i Grønland, så jeg er endnu dårligere stillet end det ærede medlem, idet jeg ikke har kunnet påhøre disse oplysninger i udvalget.

Så siger den ærede ordfører, at jeg skulle have sagt, at når en befolkning har været 60 år under kolonihæredømme, må den være moden. Jeg har sagt det modsatte: at det er den stærkest tænkelige anklage mod dansk koloniadministration af Grønland, at man, efter at Østgrønland har været under dansk kolonihæredømme i 60 år, nu kommer og siger: befolkningen er desværre ikke moden.

Bortset fra dette er jeg stadigvæk ikke tilhænger af den formulering, man har givet den pågældende paragraf med dens bemyndigelse til regeringen. Jeg tror ikke, det er heldigt med bemyndigelser til regeringen i sådanne sager, og jeg kan egentlig ikke forstå, hvorfor der skal en sådan bemyndigelsesbestemmelse ind i loven, for hvis en regering ved lov ønsker at udvide kriminalloven til også at gælde for disse områder, kan en sådan lov gennemføres meget hurtigt her i folketinget, så det kan ikke være nødvendigt at lægge denne myndighed i regeringens hånd. Jeg erkender, at det er ikke noget stort spørgsmål, men det er

et principielt spørgsmål om forholdet mellem lovgivningsmagten og regeringen; det er derfor, jeg dvæler så meget ved det.

Hvad angår § 4, ville den ærede ordfører bedrøve mig med, at selvom jeg ikke havde rejst spørgsmålet, ville der ikke have været nogen tvivl. Så forbavser det mig, at den ærede ordfører står her som forsvarer for en betænkning, hvor man udtrykkeligt siger, at hvis man ikke gennemfører det her foreslåede ændringsforslag, er der fare for, at domstolene vil slutte modsætningsvis. Det er netop denne udtalelse i betænkningen, der får mig til at sige, at jeg kunne næsten fortryde, jeg havde rejst sagen, for sæt man havde glemt den! Jeg tilføjer, at jeg fortryder det ikke, for jeg var klar over, at man nok ville sørge for, at det blev traktaten og ikke kriminalloven, der fik gyldighed.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen siger, at en traktat kan ikke ensidigt ændres af den ene part. Nej, men man kan vel optage forhandlinger om en ændring. En sådan forhandling burde efter mit ringe skøn have været optaget forlængst, da traktaten blev afsluttet, uanset om man anså den for heldig eller ej. Jeg anser den for meget uheldig. Da traktaten blev afsluttet, havde Grønland officielt kolonistatus. Nu er der sket den ændring, at Grønland, efter hvad man selv hævder, har samme status som et andet dansk amt. Når der er sket en sådan forandring, burde Grønlandstraktaten have været opsagt, og man burde have optaget forhandling med den anden traktatpartner om en ændring, så den kom til at passe med de nye statsretlige forhold for Grønland. Det har man ikke gjort, men det burde man have gjort. Det udelukker jo i hvert fald ikke, at vi kunne sige: vi ser, at her er noget, der må ændres, og vi vil optage forhandling med den anden traktatpartner om en ændring i hvert fald af den pågældende bestemmelse i traktaten. Men den idé ligger altså så helt udenfor det ærede medlem hr. K. Axel Niensens horisont, at han slet ikke kan fatte, at noget sådant kunne være muligt. Så bliver unøgtelig spørgsmålet, hvorvidt man har vilje til det eller ej.

Det ærede medlem bestrider ikke, at det i hvert fald i fjor var socialdemokratiets officielle, højt proklamerede standpunkt,